

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ELS "FORCEPS"

—I ara!... On vas amb aquest trasto?
 —Tingui, home; quan no volen sortir de grat, se'ls fa sortir per força.

La xiulada

Temporades dolentes hi ha hagut al Parlament espanyol. Ja fa temps que totes o quasi totes les temporades parlamentàries d'Espanya són un desastre. El Teatre Parlamentari espanyol s'ha quedat gairebé sense actors i sense repertori. Obres dolentes i intèrprets pèssims. El públic s'avorreix, i, quan no s'adorm, protesta i xiula.

Ara ha xiulat d'aquella manera que se'n diu «estrepitosa» la darrera obra que s'ha representat, i que's titula El vot de confiança. La comèdia no té cap interès, perquè el veritable protagonista—no sabem si per una «indisposició repentina»—no ha sortit a escena. S'ha quedat com sempre, entre bastidors, fent moure com titelles febles els pobres senyors ministres.

Comèdia dolenta i sense interès, i encara resulta un plagi. El senyor Allendesalazar—és un cognom que té catorze lletres—director de la companyia, ha plagiat La Rabalera i amb una frescor admirable ha cantat allò de:

Porque soy del Arrabal
me llaman la rabalera;
en siendo de Zaragoza
que me llamen como quieran.

Això, a Catalunya ho diem sense versos, i amb menys paraules; «Afarta'm, i digue'm moro».

La xiulada omple la península. Ja té raó el mestre Vives, autor de la música de La Rabalera, que ha protestat, en un article humorístic, de la representació de la seva obra al Congrés, «per les males condicions de la companyia que allí actua».

La reserva del republicanisme

LUIS Araquistain, comentant el triomf simultani a Madrid, de mauristes i socialistes, ho atribuïa a que eren els únics partits vitals, amb contingut passional i doctrinari. Es a dir, triomfava l'extrema dreta i per reacció l'extrema esquerra, extrangulant an el Centre republicà, que l'Araquistain substituïa pel partit reformista en les actuacions futures.

Admesa la possibilitat d'aquesta futura mecànica política, però, es pot descartar definitivament al partit republicà? Estan agotades totes les seves actuacions fins les més decisives d'una llunyana o propera governació? Més encara. No's pot tenir al partit republicà com a un centre necessari entre el vell règim, el polític i l'econòmic, i el nou règim socialista? Està ben extingit en les multituds obreres i en la nostra classe mitja l'idealisme republicà, fins al punt de poder atribuir aquesta extinció a una manca de fe política, més que a un menyspreu pels directores pusilànims o venals? Per lo que pertoca a Catalunya, nosaltres podem respondre negativament. El republicanisme català és una cosa viva, fins a Barcelona, on estava acostumat a un apostolat i ara li manca l'apòstol. El socialisme, a Catalunya, no ha desplaçat, com a Madrid, ni un sol vot republicà. El sindicalisme sí, però és perquè no han sabut els directores republicans accionar al marge del sindicalisme. I alguns, com En Lerroux l'han traït, arribant a la delació parlamentària.

Jo crec que la missió del republicanisme està continguda en aquesta acció tutelar i canalitzadora. Precisa que faci lo que els laboristes a Anglaterra i els socialistes a França i Itàlia. No cal que sigui sindicalista, ni ho pot ésser, però sí preconitzar la bel·ligerància del sindicalisme i la confecció de fórmules legislatives que instaurin l'equilibri del treball i del capital, preparació de la inevitable hegemonia d'aquell. I això el reformisme no ho podrà aconseguir dins de la monarquia, perquè a lo més que pot arribar és a donar virtualitat al liberalisme constitucional. Tindríem un partit lliberal efectiu, però res més. Melquiades Alvarez, no's dirà, políticament, més que Canalejas.

Malhauradament, Espanya no pot tolerar, com ideal governant extremista, més que la república, i els homes radicals haurien de

procurar no's tornessin a reproduir les impaciències de 1869 que llençaren al rei Amadeu. Don Joan Prim, aleshores tenia raó, volent imposar una monarquia ampliament democràtica. Aquella era l'ortodòxia lliberal del moment. Però don Joan Prim fou executat i la república prematura se frustrà. Així se frustrarien avui o demà, un demà immediat, tots els apressats esdeveniments.

La tesi de l'Araquistain imposa un dilema: o monarquia o revolució. Se dirà que per a la instauració de la república el dilema és idèntic. No, tal volta no. La república pot tenir un neixement normal, o un cop d'Estat breu per paternitat, no l'extensió i la intensitat revolucionària a base d'una modificació de la propietat. Per això el republicanisme en la nostra política forma, teòricament, el centre. Es el reformisme constituent, el reformisme, no monàrquic, sinó nacional.

Una nova qüestió pot plantejar-se. Els temps presents són favorables al transformisme o a les mutacions brusques. Rússia, se dirà. Alemanya, se tornarà a dir. Tot això resulta excepcional. La mutació brusca, és possible entre nosaltres? Possible no com a procediment, sinó com a finalitat. Responguem: no. Manquen dos factors essencials, el poble amb preparació, i els elements intel·lectuals i tècnics amb abnegació. Els intel·lectuals socialistes són manifestacions esporàdiques, i el poble no ha passat de la gimnàsia de l'instint fisiològic que el condueix vers el millorament material. I el reste viu en egoisme de classe o en anacronisme.

Així el vell republicanisme espanyol, tan temut pels conservadors, esdevé conservador. Semblava ésser extremista i és centre. I en lloc d'avançades va adquirint valor de reserva.

PARADOX

Les víctimes

OTHOM se queixa de les grans perturbacions ocasionades per la guerra. La vida és cada dia més cara i més difícil. Els industrials es queixen de l'augment dels impostos, de les exigències dels obrers, del preu de les primeres matèries, de l'encariment dels transports, però vénen als preus que volen i s'enriqueixen més cada dia. Els treballadors se planyen dels preus dels pisos, de l'augment dels

queviures, de l'avarícia dels burgesos, però cada dia guanyen millor jornal i treballen menys hores.

Els rics cada dia veuen més augmentades les seves riqueses però, com que mai és aquest augment a la mida de la seva ambició, no estan contents. Els obrers cada dia treballen menys hores i guanyen més bons sous, però com que les seves necessitats augmenten a proporció i la vida moderna cada dia en crea de noves, tampoc poden estar satisfets.

Els únics que no's queixen són les veritables víctimes d'aquest estat de coses. A la tertúlia de donya Tuies, viuda d'un militar s'hi reuneixen una colla de bones persones que abans de la guerra podien considerar-se com a classe acomodada, i avui envegen la sort dels bastaixos del moll, que guanyen dotze pessetes diàries, de les xinxes de fàbrica que s'emporten una setmanada de deu o onze duros i, sobre tot, dels boters, que cobren set o vuit duros diaris.

La donya Tuies té dugues filles de vint anys la més gran i uns quinze la petita. Amb les vuit pessetes de viudetat i les noies fent corbates encara podien lluir i passejar dignament el diumenge al dematí pel Passeig de Gràcia. Avui amb prou feina si en tenen per a pagar el lloguer i la fleca.

Als contertulians de donya Tuies els hi passa dos quartos del mateix. Don Segimon l'any tretze va plegar la botigueta i dels dotze mil duros que tenia va adquirir-ne una pòliza de renta vitalícia que li dona setanta duros al mes. Don Arcadi tallant cupons de unes làmines que guarda vivia com un reietó; avui té de menjar a la taverna. Classes passives, petits rentistes, fortunetes modestes que abans formaven una classe mitja que vivia folgadamente avui esclafada entre l'ambició dels rics i les necessitats dels pobres es mor de gana sense esperances de redempció.

Aquestes són les veritables víctimes de l'actual daltabaix.

JEPH DE JESPU

Podem respirar tranquils!

QUESTS dies ha passat Espanya —i per de comptat els espanyols— unes hores de greuíssim perill.

Es digué que En González Hontoria, ex ministre i diplomàtic il·lustre, es sortia del partit romanista, en que milita d'uns anys ençà. Tindria o no importància la nova?

Motiu de que deixés el senyor González Hontoria an En Romanones, haurien sigut les diferències esclatades entre el comte popularíssim i l'actual President del Consell, arran dels acontèiments a que donà lloc el debat sobre els problemes de Barcelona.

Perquè En González Hontoria és gendre de l'Allendesalazar, i la política, és a Espanya, això, un joc de comparses. Una lluita continuada entre amics i parents, que prenen el pressupost nacional com el particular, o domèstic.

La pauta d'aquesta política la donà En Montero Ríos, prototipus del nepotisme i de l'amor als familiars. La segueix dignament En García Prieto, gendre, a la vegada, del home que segellà el tractat famós de París.

I pensar que hi ha qui diu que la política no té entranyes! Una revisió acurada que's fes dels valors personals que en la nostra es mouen i de la relació existent entre els mateixos, provaria lo errat d'aquesta asseveració.

Afortunadament, sembla que després de pensar-ho millor, decidí En González Hontoria continuar en el rengle romanista. Equival la decisió a una sort pel país, que no sabem on hauria anat a parar, de persistir l'interès en menar avant el propòsit de la separació.

Genis de la mida del senyor González Hontoria no en surten als pobles, tots els dies.

Un home que s'enfada perquè el seu quefe polític disgusta al sogre, i veu, en canvi, impassible, com malgrat exercir la Presidència del Consell, segueix aquest aferriat a la presidència de la Tabacalera.

Per força l'Allendesalazar deu proveir al gendre de tabac, estalviant-li així les molèsties i els perjudicis que, degut a la carestia d'aquest article, estem sofrint, de temps, la majoria dels espanyols.

Hagués de fer cua, com nosaltres!

BOI

CATALUNYA

ELS diaris de Madrid, corre aquests dies, insinuant, una veu d'alarma. «El catalanisme ressucita!», diu aqueixa veu. A Madrid comencen a témer que això que certa gent nomena la normalitat social, porti el retorn a l'anormalitat catalanista. I no manca qui diu que, anormalitat per anormalitat, més val la social que no pas la catalanista.

I doncs, què es creien a Madrid... i a províncies? Quines il·lusions s'havien fet respecte al catalanisme? S'havien pensat de debò que el clau sindicalista, tan punxagut i penetrant, treuria el clau catalanista? Ells diuen que un clau saca otro clavo. Però nosaltres sabem que, de vegades, tots dos claus es queden dins.

«Allà dalt» els embafava el plat catalanista que a tot hora s'els servia a la taula periodística i parlamentària. Per a variar, van voler plat sindicalista. Doncs ara sí que es pot dir que han quedat servits. Els embafava un plat català, i ara en tenen dos: el catalanista i el sindicalista. Són dos plats molt diferents, de gust molt distint, però tots dos pertanyen a la cuina catalana. Escudella de les quatre barres i romesco vermell... Si l'escudella els embafa, el romesco els cou.

Totes les il·lusions que poguessin tenir a Madrid respecte al poder «catalanista» del caústic sindicalista, han d'haver quedat esvaïdes en les darreres setmanes. Al bon senyor periodista o diputat que havia confiat en la desaparició del problema «artificial» del catalanisme per efecte del plantejament agut del problema «real» del sindicalisme, li deu haver caigut l'ànima als peus. I se li ha trencat, és clar, perquè és una ànima de canti.

Vingui, vingui, senyor Royo Villanova, que li farem veure i sentir com l'ideal català és viu, i ple de salut, i ple de joventut, i ple d'esperances. Vingui, vingui, que el portarem a una representació de L'ànima és meva, d'En Guimerà. Ja ens dirà què li sembla la obra... i què li sembla el públic. Ja ens dirà què li sembla el Cant de la Raça, de la raça que no mor. L'ànima és nostrals...

FULMEN

MILLORAMENTS SOCIALS

Una obra meritíssima

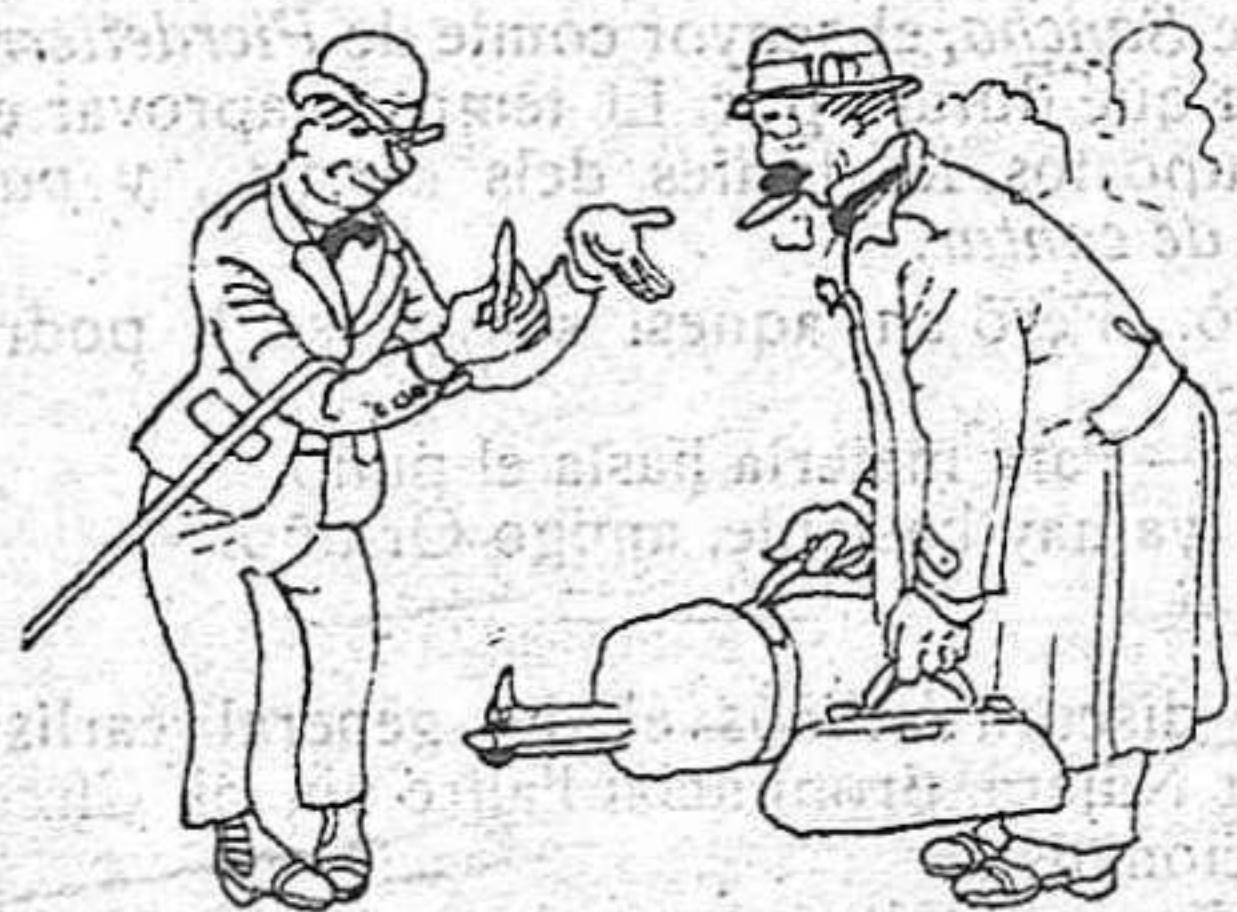
RESPONENT a la sàvia i sentimental iniciativa del diputat per Barcelona don Albert Rusiñol, ha tingut lloc fa pocs dies a la nostra ciutat una important reunió de presidents de les més aristocràtiques societats de caràcter recreatiu.

El senyor Rusiñol, iniciador i porta-veu, proposà als reunits, que eren els presidents del «Círculo Eucestre», del «Círculo del Liceo», de la «Real Asociación de Cazadores» i del «Real Círculo Artístico», proposà—diem—que totes les quantitats que d'ara endavant reparteixin les susdites societats, siguin destinades al millorament econòmic o social de la classe de dependents i empleats de comerç.

Al efecte, i segons magnífic projecte del digne diputat, les susdites quantitats que, com ningú ignora ascendeixen a moltes mils pessetes anuals, seran posades a disposició de la benemèrita «Sociedad de Amigos del País» al objecte d'anar-les destinant a la construcció de «cases barates per a dependents»; en forma idèntica a la que's vé fent per a les cases d'obriers i periodistes.

Els presidents dels esmentats cirkols han

Favors amb favors... no's paguen

—Vol fer l'obsequi de donar-me foc?
—Amb molt gust; sí, senyor.

—Vol fer el favor de portar-me una maleta?
—Arri allà... busqui's camàlic.

pres tant afectuosament i amb tant de entusiasme el projecte, que sembla que és cosa feta; no sols han contestat les respectives Juntes satisfactoriament, sinó que s'han dirigit ja a la «Econòmica dels Amics del País», oferint-se a constituir tot seguit un alt Patronat o Junta per a tirar endavant tan encertada idea.

Serà aquesta una gran millora social per als obrers d'escriptori i de taulell, que bé s'ho mereixen; per lo qual se fa acreedor de tota mena de felicitacions i elogis el qui ha sigut iniciador i és ànima del projecte, don Albert Rusiñol.

Senyor Sedó, val avisar!

MIC senyor Sedó, pari cura a gastar bromes!
Per espai d'uns quants dies —els que durà la seva intervenció en els debats senatorials— ens ha tingut amb l'ai al cor, en continuu i mortal neguit.

Parlà S. S. a l'alta Cambra de projectes obstruccionistes, de plans catastròfics, pel cas de que no seguissin les aigües de la política una corrent determinada. Segurs estem de que no va pensar amb el sobressalt i la intransigència que les seves paraules apocalíptiques produïrien, necessàriament, en la opinió.

Resultà després—segons S. S. mateix confessà—que ni les menaces formulades, ni les malvestats predites, tenien la més lleu importància!

Home de Déu! No sap el pes que amb semblant declaració ens tregué del damunt!
Perquè nosaltres—i amb nosaltres la munió de ciutadans situats part enfora del safareix polític,—creguérem les seves afirmacions inspirades en el sentit de la Lliga Regionalista.

Tot plegat, segons després havia de dirnos, per a venir a parar que «lo més calent, l'aigüera». Es dir, que no era S. S. el portaveu de ningú, que parlava per compte propi o, tot lo més, responent a un estat d'opinió. Com si diguessim a «veus volàtils».

Com hi ha món, que n'hi ha un tip!
Amb aital sistema de procedir, ha vingut S. S. a donar la raó a l'amic que, parlant de la seva darrera gestió senatorial, assegurava que pel mateix que sota la bandera regionalista «hi cap tothom», disposa la «Lliga» d'elements diversos, sovint oposats, que mobilitza segons la necessitat del moment.

Que per lo tant que's tractava dies passats de donar la nota conservadora i bur-

gesa, actuà S. S. de «galán» en la farsa parlamentària. En realitat, ni el passat ni el present de S. S. el capaciten per a altra mena de feina.

«Ja es veurà—afegia l'amic—com tantost convingui als fins utilitaris del regionalisme militant el girar la truita, surt l'encarregat de donar forma a la protesta popular, tocar la fibra patriòtica i exaltar el sentiment de la multitud. Allavors, si així ho disposen els directores del «guignol» regionalista, anirà el bon elector, a les Rambles, a jugar-se, indefens, la llibertat seva i la tranquil·litat de la família.»

Així s'expressà l'amic de referència. Per si el cas arriba, formulem un prec. El de que se'ns notifiqui si els discursos de l'orador de torn—com els ara pronunciats per S. S.—són lo que sol dir-se'n «aigua de malves».

I sobre tot, que se'ns digui amb temps.

BACH DE RODA

CARTA OBERTA

A l'Honorable senyor. Woodrow Wilson, president dels Estats Units d'Amèrica.

Distingit senyor: Perdoni l'excesiva llibertat que potsé em prenc a l'escriure-li, però com que veig que cap dels homes que avui l'enrotllen li parla amb sinceritat, he resolt sèr jo el qui ho faci, deixant compliments apart i seguint la nostra fórmula: llis i ras, clà i català.

Contesti amb tota franquesa: oi que si el passat can-can hagués de tornà a ballar-se, procuraria anà al ball de molt distinta manera de la que aquest cop hi ha anat? No es cert que avui, quan repassa els comptes d'aquests quatre anys i posa els ulls en el *debe* i es mira l'*haber*, la sang se li encen dins de les venes i es considera estafat i comprèn que va sè un tonto al deixar-se engatussar?

Quin desengany, senyor Wilson! D'aquella llista immortal dels catorze punts famosos, sigui franc, què n'ha quedat? Res, res!... Ni un punt, ni una coma, ni una lletra, ni un borrall... Escamotejadors hàbils, poc a poc, els seus companys, ara un i després un altre, varen anar-los tirant al sac dels papers inútils, i avui, si algú els va a parlar dels catorze punts gloriosos, se'l miren tan estranyats que arriben a fer-li creure que, fins al present, jamai

n'havien tingut notícia, oficiosa ni oficial.

De les grans promeses fetes, quina se'n ha complert? Cap! L'emancipació dels pobles, el desarme universal, el respecte al dret dels debils, les bases per instaurar una pau ferma i segura... tot ha sigut oblidat, tot ha resultat mentida, tot!... I això l'Egipte ho sap, i ho saben l'India i l'Albània, i la Grècia, i el Transvaal, i l'Eslàvia, i la Polònia i tot el gènere humà... menos els cinc diplomàtics que, tractant-lo com un xai, van pendre-li a vostè el número fent-lo entrà en aquest sarau.

Li servirà de experiència tan terrible desenllàs? Lo que avui està passant-li, el previndrà per demà? Per si o per no, li adverteixo que tot això de la pau no és més que una ilusió òptica que va a fondre's molt aviat. Per lo tant, posi's en guàrdia, candorós Wilson, que'l ball no està acabat ni molt menos, i fóra innocent badar. Amaneixi artilleria, construeixi forçes naus, armis de fusells ben ràpids, no pari de fabricar brownings, ametralladores, submarins i aeroplans; es dir, comenci's a riure de l'actual fingida pau, i prepari's per la guerra que abans d'acabà aquest any va a tornà a fer les «delícies» de la pobra humanitat.

Y no cansando más, rebí una abraçada cordial del seu company de planeta i admirador,

C. GUMA

El bon metge

—Quina quantitat n'haig de pendre de aqueix medicament?

—Dues gotes, només que dues gotes...

—... Però, si n'hi recepto dues gotes, vostè dirà «quin home més ranci!»... Així doncs n'hi tirarem un raig.

—Alemanya es resisteix, però els hauran de entregar per força. I és d'una alta i magna justícia el que els entreguin. Res és prou per a pagar les pèrdues de diners i de vides de que l'Alemanya n'és causant Ah!—segueix amb una expressió de entusiasme fervent per a la causa francesa—se creien dominar-ho tot, conquerir-ho tot, però s'han equivocat. El gran heroisme de França i l'esperit de justícia de les nacions que l'han ajudada, entre les quals hi figura Catalunya, no Espanya, han aconseguit la victòria més gran que vegeren els segles.

El bon ciutadà de França és tot patriotisme. Parla de la seva terra amb una devoció santa, amb una expressió de sinceritat que li omple el cor. Recordant l'obra grandiosa de la Revolució, el·logia ferventment a la República, posant-la com a depuradora de ultratges i com a nivelladora de tots els drets. Amb una confiança ferma i amb una fe completa s'entrega als seus homes directores i espera per a la seva pàtria dies encara més gloriosos, com si les llibertats conquerides no fossin suficients per a fer-la immortal.

I comparant aquesta fe dels homes de França i aquest entusiasme en la lluita per a la redempció definitiva, sovint em diu: «A Espanya no és pas així. Els espanyols no tenen la valentia suficient per a enderrocar els vells poders».

I jo, ben a pesar meu, tinc de donar-li la raó.

FERMÍ PALAU CASELLAS

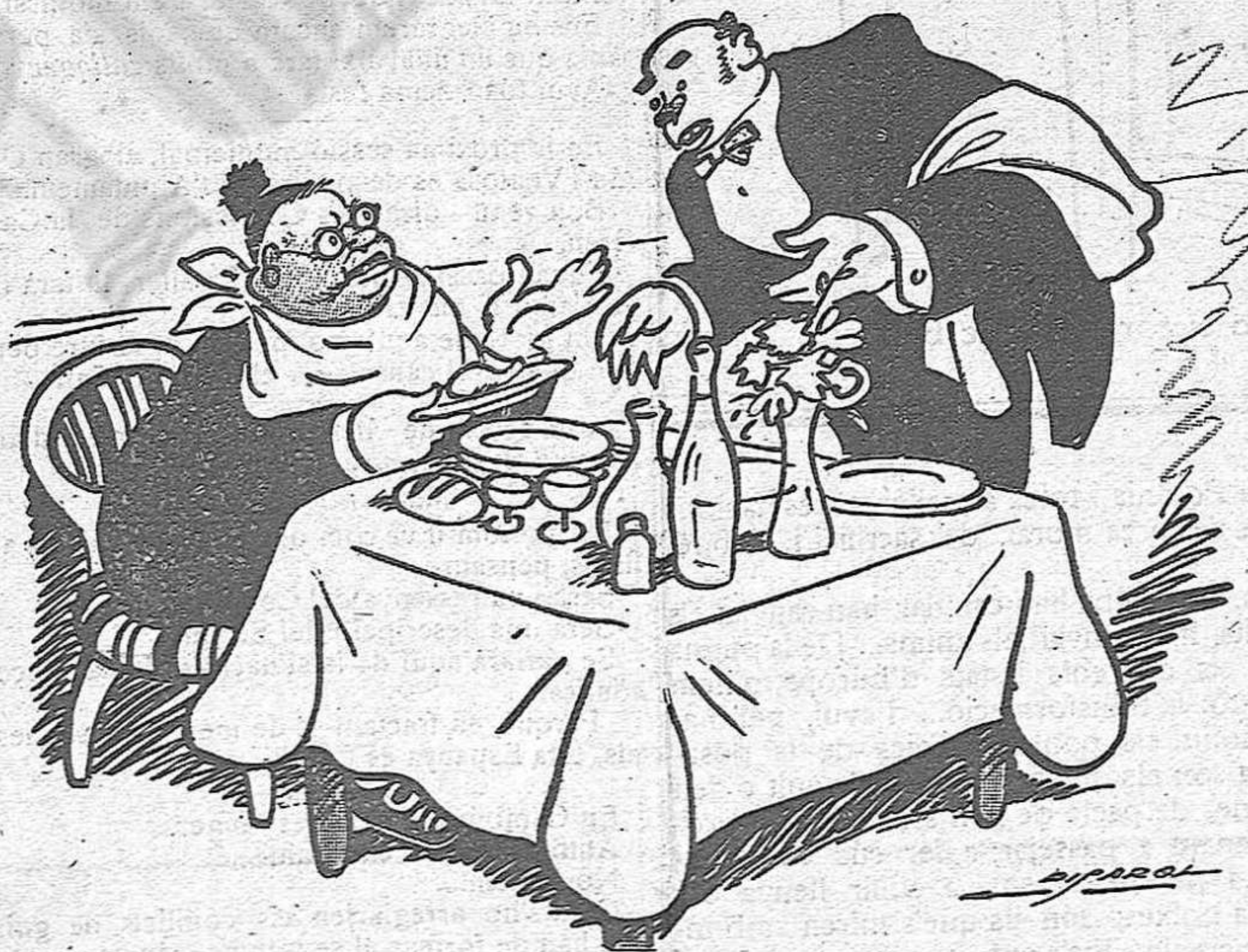
Un ciutadà de França

QUASI diàriament, un ciutadà de França que vé cada any una temporada a Catalunya me demanava notícies de la seva terra. «Vostè que llegeix el diari —me diu— pot donar-me compte de les darreres noves». I jo, que sóc fonament francòfil, li parlo dels actuals aconteixements de la República veïna i li faig un comentari amarat de dolça simpatia envers la nació dels herois infintis, com diria En Rovira i Virgili.

I és així com entre el bon ciutadà de França i jo s'hi ha establert una relació de fonda amistat, una forta compenetració espiritual podríem dir.

La nostra darrera conversa ha sigut referent a l'entrega dels culpables de la guerra. I el amic de França m'ha dit:

Mossèn Lluç els divendres va de fonda

—Què en té que dir d'aquest quart de pollastre?
—Que jo el volia quart creixent, i aquest és quart menguant.

EL LISSIAT

Quan sento algú parlar de perfecció les fades negres corren al moment a desplegar als meus ulls un vel punyent que fa que en ell vesslumbri sa visió.

I alhora fa reviure en l'obsessió dolor, pena, martiri i sentiment perquè com més comprenc el seu torment més crec que Déu, del món, no té noció...

Són els càstics de Déu tots els suplicis que els mortals no han pogut encar capir per castigar passions, malalts i vicis... Més Déu, que per ço grans els fa glatir, els càstics més crudels que ha concebut els don sòls pel pecat d'haver nascut!

VICTOR CANIGÓ

Aquest número ha passat per la censura governativa

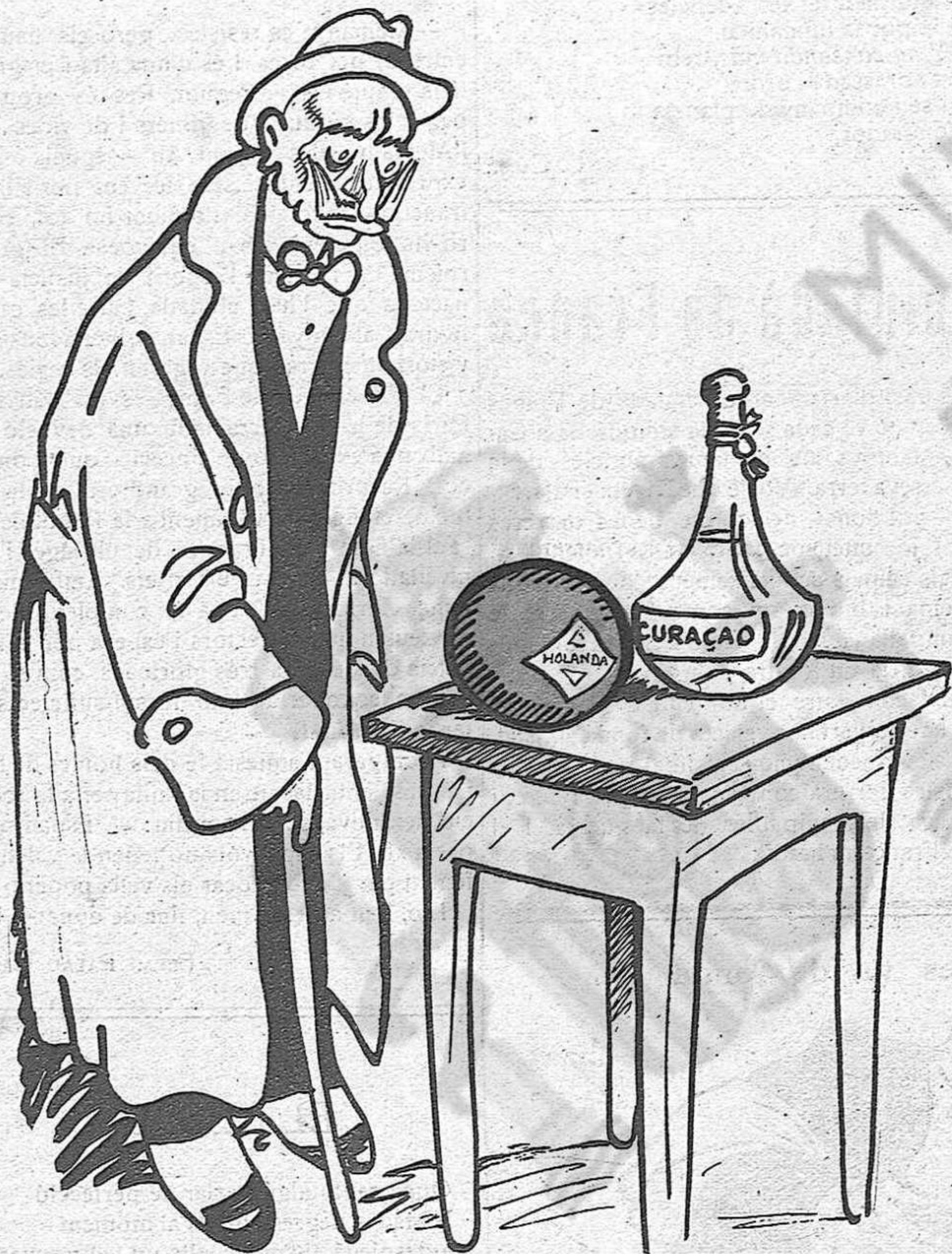
Les bones relacions

—Ah, Mariagna, bonicoia!...
oblidem tot l'odi antic.

Si tu ets, amb mi, bona noia,
jo seré el teu milló amic

L'ex Kaiser no vol desterros forçats

—Preu per preu, me quedo amb el formatge de bola.

Els pobles heroics

N'avant-guerra els pobles heroics eren aquells que passaven per la història: Sagunto, Numància, Girona i Saragoça, per exemple; els que sabien sostenir un siti de set o vuit mesos; els que tenien el valor de lluitar desesperadament contra un enemic cent voltes superior... Són els que citen en els col·legis quan volen donar una mostra de pebrots...

Durant la guerra europea, els pobles heroics han sigut la França, la Bèlgica, la Sèr-

bia, la Polònia i totes aquelles altres nacions plenes de força moral, de sacrifici i d'abnegació.

Ara, els temps han canviat; han canviat els esperits, han canviat els ànims... De la pugna entre els diferents Estats d'Europa, n'hem tret això: la transformació... I avui, pel mateix motiu, els pobles heroics de la post-guerra són els que saben sostenir vuit o deu setmanes de pacte de fam sense fer cap protesta, anant a passejar; a fer cúa en els estancs, a pendre el sol, a collir llenya o a jugar a botxes; són els que's miren amb indiferència un «lock-out» que, ben traduït, no vol dir res més que tirania estevenca; són els que tenen la resignació per lema i per espe-

rança la justícia; són, en fi, la veritable motllura de la nova raça moderna que, segons un gran escriptor, serà rebel, intransigent i revolucionària... sense vessar sang...

Així és que, resumint comptes, si bé amb algunes coses la col·lectivitat catalana havia quedat un xic endarrera amb això d'ésser un poble heroic-modern, potser... haurà sigut la verbigràcia primera.

A. GÓMEZ

MÓCA'T, NOI!

Res tan fàcil com sortir impensadament de casa, sense mocador.

Semblable oblid implica sempre un contratemps. En l'actual estació, propensa a tota mena de malalties, esdevé, ademés, un perill, que és necessari presumir.

A deixar-se a casa el mocador, hi estem exposats tots. Des de l'obscur gazeter, autor de la present nota, al més entonat i sapientíssim dels mortals. El modest funcionari subaltern, lo mateix que el personatge amb ínfulas de ministrable.

Per a remeiar el descuit que suposa deixar-se el mocador, i a l'objecte d'estalviar als pares de la Pàtria tota molèstia en l'exercici de llur manament, ha resolt la Comissió de Règim Interior de la Cambra de Diputats, de França, adquirir un stock de mocadors i posar-los a la disposició dels membres del Parlament.

D'ara en avant, al notar l'ausència del imprescindible adminícol, no tindran els hostes del Palais Bourbon altra molèstia que cridar un uixier i manar-li que porti un mocador, que els serà ofert graciosament, com els paquets de caramels. Per a fer més complert l'obsequi, quedarà el diputat rellevat de l'obligació de tornar-lo.

Aquesta innovació introduïda en les pràctiques parlamentàries, despertarà a bon segur l'enginy del poble francès, ja de per sí prou agut. En realitat, convida la cosa a una infinitat de comentaris del més alt sabor còmic.

De corre's la moda a casa nostra, valdria la pena d'assistir a les sessions del Congrés.

I cada cop que En La Cierva, En Romanones, En Dato, En Maura i demés siguessin objecte d'una pallissa de les esquerres, cridar-los des de la tribuna:

—Moca't, noi!

M. I.

Un diari anglès, *The Times*, el més popular i el més *sesudo*—el «Brusi» de Londres, com si diguessim—anuncia per a molt aviat un radical canvi de constitució a Espanya.

Diu que la cosa està «que bufa» al país de les castanyoles i de la pandereta; però afirma que d'aquí molt poc, tot anirà per bé, i que aquí serà la terra beneïda president una era de pau i de prosperitat.

Inútil dir-los que ho celebrarem moltíssim. Ens en alegrarem encara que sols sia per la ràbia que un final així farà a molts *caliquenyos*. Avui fós i dema festa.

En la pròxima sessió municipal, el gran Durán i Ventoça es despedirà de l'Ajuntament.

Bon vent!—diran les Comissions de la Casa Gran.

I quan passi la porta, En Fivaller li farà un gest amb la mà dreta.

Un gest que aquí no podem descriure però que qualsevol cansalader el sabria definir.

A la secció de *Mercantiles*, del meu diari, llegeixo una ressenya amb aquest títol:

MERCADO DE CALAF

I a un hom li vé com una mena de rialleta als llavis, pensant:

Serà una ressenya del Congrés?
Serà una descripció del Senat?

Se parlarà aquí de la situació política i econòmica?

Perquè, en tractant-se de mercats desballestats, tota Espanya és Calaf.

En Cambó se'n va a l'estranger. Amb caràcter d'emigrant?...
No fumem!...

Com s'ho arreglarien els conillots de guix que han de formar el seu futur Ajuntament?...

Torni, torni, de seguida senyor Francisquet. Com diables parlarien, si vostè no els dictés «tras cortina»... els infelços?

Ja tenim ministre de Foment nou: se diu Ortuño.

No sabem d'ell sinó que és molt amic del nostre *Sancho*, el senyor comte de *Pierdetierra*.

Diu que durarà poc. El temps d'aprovar els pressupostos, les tarifes dels carrils... y *pare usted de contar*.

Però... Però an aquest senyor se li podria dir:

—Para meterla hasta el puño,
ya hay bastante, amigo Ortuño.

Per discurs belicós el del general carlista senyor Nájera, pronunciat l'altre dia al Círcol Tradicionalista.

Va dir, entre altres burrades, que, pel mitjà dels requetés, don Jaume donarà la batalla a la Revolució que s'aproxima, i que després d'entrar triomfalment a Madrid, *Ell*, don Jaume s'en vindrà amb el títol de «comte de Barcelona» a salvar a Catalunya.

Per menys motiu han empresonat sindicalistes... i altres que no ho són.

Ja deuen enrecordar-se els amables llegidors que ens trobem en plena Quaresma.

Volem dir amb això que és qüestió de practicar al peu de la lletra els manaments de la santa Església, això és: no menjar massa.

Amb l'estalvi de talls, salvarem l'ànima. Així és que res de carn, ni «congelada» ni per a congelar.

Cal que els pobres ho tinguin present: la carn és temptadora... Però, en aqueixa època de privacions i de dejuni, val més llusset i llagosta.

Aprofitant un brindis que's vegé obligada a pronunciar, una alta autoritat de Barcelona va dir que «al actual governador civil senyor Maestre se deu la pacificació dels esperits».

De tots els esperits?
Ah!...

Es que'm sembla que els «mals esperits» no estan encara ben domats.

I sinó ja en parlarem d'aquí a tres mesos, que és com si diguessim: «demà m'afeitaràs».

Amb motiu d'haver sigut nomenat arquebisbe de València, el nostre doctor Reig està rebent en el seu Palau la mar de visites de comiat i felicitació.

Aquestes coses sempre són ben vistes i, en temps de repressió encara més.

De manera que ja ho tenim pensat. Demà mateix ens posarem un braçal blau—morat, millor, tractant-se del bisbe—i anirem a acomiatar-nos del doctor Reig:

—Memòries al *Miquelet*,... i enviïns una cindria quan sigui el temps.

D'ara endavant al Govern Civil no permetran que's donguin detalls relacionats amb explosions de petardets... «que no tenen altra importància que la que se'ls dona».

Molt ben fet, què carai!
Jo'ls hi *emprobo*.

Per això nosaltres ens guardarem prou de parlar-ne. Sobre tot d'aquell que va petar dimarts passat a Sans.

A causa del temporal, els senyors *Esteves* de la «Defensa» no han pogut fer una certa visita col·lectiva que tenien projectada a Caldetes, on els esperava una alta ex-autoritat.

A causa del temporal?
Però... és que ells mateixos confessen que *encara hi ha temporal*?

Ara vésl... I nosaltres que ens creiem que l'horitzó estava tant clar i la mar tant serenal!...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUETLA, carrer del Olm, número 8

MOLT AVIAT SORTIRÀ

per a aquest any 1920.

Molta il·lustració i molt text
Ninots polítics i socials